

Miklya Zsolt

Dallam, a látnok

Babiczky Tibornak, a negyvenedikre

SELYME A PARTON

Futok az út szélén, a gyepen,
lépteim fűszálak tompítják,
majd homok, avar, közúzalék,
egy helyen a töltésre ömlött
napraforgódarán megcsúszik
mindig a lábam, sikamlóssá
válík a talaj, selymes érzés,
mint a sár mifelénk, fekete
földön, nem ilyen fád homokon,
tengernemjárta tengerparton.

Párosujjú fut így, ujjait
kissé terpesztve fogva talajt,
mintha lábujjhegyen surrana
mögötted, észre ne vedd futtát,
hisz nem azért, csak épp erre járt,
itt vezet el vízhez az ösvény,
lépteit fogja avar, rejti ág,
leheletét hagyja csak maga
után, párálló létnyomait.

Ózek és szarvasok ösvényét
követed az ipartelepek
között épült térköves úttest
földperemén, csak sérült ösvény
képes ily puhán lábat fogva
simulni talpad alá, hová is
futsz még mindig, miért nem ülsz le
a porba, miért nem szitálsz,
szórod a porszemeket, figyeled
táncukat a fénypázmák lomb közt
átszűrődő oszlopaiban.

Hová futsz, sérült párosujjú,
farkasaid elől aligha
menekülhetsz, miért is kéne,

ugyanoda tartasz, ugyanott
kezdődik a vég, ahol a kezdet,
nem is a hová számít, hanem hogy
futsz, leheleted páráképe
fénypázmában porszemek tánca,
micsoda vágy mozgatja őket,
hisz élőknek se nevezhetők,
micsoda vágy visz haza, asztal
köré, micsoda selymes érzés.

ANYJA SZÍVEMNEK

Anyja testemnek, ne alázz ma jobban,
szóni hogy tudnék, ha az álmom is húz,
vágya átfon, szívemet átkötözték
Aphroditével.

Anyja lelkemnek, ne alázz ma szebben,
lenni hogy tudnék, ha a szívem alszik,
hívd, s az álomparadigma fordul
Aphroditéhez.

Anyja szívemnek, megalázhatatlan
lenni úgy tudnék, ha ma visszaadnám,
szüljed újjá, névtelenül csak, isten,
Aphroditének.

INDULAT NÉLKÜL...

Indulat nélkül, eredőre várva,
néma hangforrás, belül él a dallam,
míg a rések közt tör utat magának,
átítatódik.

Fényre lép majd egyszer a víz magától,
vagy csak eltűnik hegyorompalástja,
s vízisikló mód kavicsok között fut
mélybe azonnal.

Lejtmenetben már csobogón törekszik,
kiscsikó táncol köveit kerülve,
lent a völgyben meg nyugalommal árad,
várja a ménes.

Indulat nélkül, örök elfutóban,
létfolyó tükrébe talál a dallam,

véle indulnál, vele érkeznel meg
tenger ölébe.

PÁRAFALAK KÖZT

Nincs hova mennünk.
Nincsen az ég alatt más hely,
nincs más idő sem.
Szökni, ha tudnál,
a határsáv átjárhatatlan,
benne maradsz csak,
bolyongva ködben
párafalak közt.
Nincs hova mennünk.
Nincs hol maradnunk.
Csak a határsáv kődfala
szurkál, szürke halandó.
Őrnek születted,
őrszem az élők földjén,
honnan messzire vágjuk,
vitorlaszárnyat képzél,
úszik kődfalak ormán,
siklik mélybe zihálón,
ám sosem érkezik meg,
sosem érzi a lélek,
végre hazajöttem.
Őr szeme vár és pásztáz,
nincs az ég alatt más hely,
nincsen más idő sem,
innen nincs hova mennünk.

EGY SZANDÁL ÍVE

Dallammá vált lénye, erénye börtön,
tánclépéssé hajlik egy szandál íve.
Tarka szíjjakkal köti vágy a szívet, dallama látnok.

Látnok dallam száll fel, az éjbe fordul,
csillagok titkát rezonálja folyton.
Míg a hold tükrén fogy a hallható hang, udvara újul.

Égő szemmel ébred a hajnal újra,
átrétegzi árnya az álmainkat.
Ismeretlenből kel az éntudat s már énekel újra.